

Erik Menveds Barndom,

Historisk Roman

Bernhard Severin Ingemann.

Anden Del.

(Fortset.)

„Det er Helgenlorien, som allerede her har spøget i den forrygte Bisps Hjerne“ — sagde Ridder Abildgaard — „eller ogsaa er det den forte Kunst og magiske Andes- bevoergelser, han har grublet over. Bliv dog ikke ogsaa forfjort, min adle Herre! og fjer jeg dog ikke det Gals- stabs i Hovedet at vilde være en Helgen! Det tør jeg forbande mig paa, hvortæn I eller jeg driver det til i denne Verden.“

„Saalede forstaar jeg det ikke“ — svarede Hertugen, og hans Dine tindrede. — „Jeg ublegger disse Ord paa verdslig Vis, og saaledes er det ikke Galskab, men dyb og sand Herterlogskab. Jeg opgiver ikke min store, dristige Livsplan — jeg opgiver den ikke, saa længe der er en Draabe af Valdemar Sejers Blod i mit Hjerter. Hovrle- des? er kun Spørgsmaalet. Midlerne og Magten søger jeg nu ikke længer hos fremmede Fyrster og Hæere, ikke heller i en uærbdig Sammenførelse med oprørre Undersaatter. De vilde siden lige saa godt svige deres Troslab mod mig, som mod min Forgænger. Hindre og bestride vil jeg vel ikke et Foretagende, som dog rimeligvis kan være mig gunstigt, men jeg har lært at foragte det. Den Haand, som vil bære Spiret uden at slæbe, maa være ten for Frændebloed. Den Pande, Kronen ikke skal brænde, maa ikke bære et lønligt Kainsmærke under sin Pindelse“

„Der har vi det!“ — afbrød Tuto ham — „I vil dog være en Helgen. Nu vel! men der er Maade med alt, naadige Herre! paa anden Haand maa I dog i det mindste vide, hvad der foretages, og hvad I allerede ved —“

„Jeg vil intet vide, som jeg nogenfinde skal behøve at bluse ved for Europas Ridder og Fyrster!“ — vedblev Hertugen — „og hvad jeg ved, Tuto! — ja, det vil jeg glemme og begrave i Sjælens dybeste Afgrund, som en affindig Drom. Jeg vil ikke bære Kronen, som min ulukkelige, forvildede Fader bar den, for efter en slægt Hærlighed selv at myrdes af mit opbragte Folk. Vil For- ræderne arbejde mig i Haanden, nu vel, saa lad dem det! Jeg fremkalder ikke Stormen. Nu gælder det kun om at give Tid og vinde Tid. Jeg vil afstaa Als, ja selv min Hertugkrone! — Mer vil man dog vel ikke forbre for min Frihed. Den undergravede Trone maa dog falde, og uden mig. Men rejse den igen, det skal ingen uden en Valdemar. Jeg vil vise Folket, at jeg ikke bærer Valdemarnavnet for- gæves, og at jeg kan overvinde mig selv. Ved at lide Uret vil jeg vinde Hjerter som Borgene. Først vil jeg gribe det usynlige Spirit, som tvinger Aanden, og tæller Kronen mig da ved en lykkelig Tingens Vending — saa, Tuto! saa er det ingen Drømmekrone — og vel heller ingen Helgenkrone; men saa skal den fide fast paa disse Lotter og lyse som Solen gennem Aarhundreder, som de store Valdemarers.“

„Nu ja, jeg begynder at forstaa jer, naadige Herre!“ — svarede Ridder Abildgaard og gjorde store Dine — „den Storm, der skal ompuste den raadne Stamme, kan ogsaa medtage Grene og Stud, mener I, og uden at I behøver at puste efter en Lungefuge paa Halsen derfor. — Jeg begynder ogsaa at blive klarsjæt og saa Respekt for eders gode Ven der i Kassen. Rom, min adle Herre! paa denne adelmødige Beslutning vil vi drifte et Bragebager, som vore gamle hedenste Forfædre. Overs Bisdomsfulg skal leve! min adle Herre og Fyrste! Naar I kommer i eders Rige, tage vi Løven af eders Etjold og sætte den kloge Fugl i Stedet!“

Hertugen fulgte sin muntre Ven til Drillebordet og var nu atter den livsluftige, overmodige Yngling. Hans blege Kinder blusede, og hans noget indfaldne Dine tindrede af de store, dristige Forhaabninger. Det var imidlertid blevet mørkt; men snart skinnede Maanen ind til dem gennem Jerngitteret og oplyste det lille Drillebord. Rid- der Abildgaard sang lystige Viser, og Hertugen istemmede dem med bild Hestighed, medens han hyppig lømte sit Bæger. Under denne Støj mærkede de ikke, at der rasedes med Laase og Stænger, hørend Fængselsdøren aabnedes, og en stærk, alvorlig Mand i Pelsstrøje og laadene Hue traadte med en Lygte ind til dem.

„Hejda, Povel Hvit! vor dybsindige Mennefteskender — vor brave, forsigtige Vær! eders Staal!“ — raabte Ridder Abildgaard overgigen. — „Al Ting er her i den bedste Orden, som I ser.“

„Staal, min gode Ven!“ — sagde Hertugen. Og de halvberusede Fanger lømte lystig deres Bæge paa Slots- fogdens Sundhed.

„Jeg takker sthyldigt for den Væ, I beviser mig, mine højbarnne, mine Herrer!“ sagde den rolige og alvor- lige Povel Hvit og bukkede høflig, idet han leetede paa sin Sine og betragtede dem med et opmærksomt og selvtilfreds Blik. — „Det er mig kært, at I lader Vinen smage jer og ikke tager eder Verden med dens usfabige Lyfte nærmere, end det er værd. Jeg kender Verden og Menneftene“ — tilføjede han med Selvtillid og nikkede — „det er altid et godt Regn, naar Statsfanger er lystige. Jeg har ellers et Budskab at bringe eder, som jeg tænker vil være eder velkomment“ — vedblev han og lod Lygteslyset falde paa deres opbudsede Ansigter, medens han omhyggelig syntes at studere deres Miner. — „I Morgen tidlig, naar I ere mindre lystige og bedre oplagte til alvorlige Betragtninger, vil man have den Væ at bringe eder et Forslag til Fors- lag med Kongen, mine Herrer. Hvis I, som jeg haaber, tager detimod, kan jeg snart have den Fornøjelse at aabne eder denne Dør for bestandig. Nu ønsker jeg eder en god og rolig Nat.“

Derpaa hilste han og gik. Den svære Dør blev laaset med stor Omhu, og Fangerne sad atter ene i Maane- stin. Slotsfogdens Efterretning havde bragt de unge Her- ter til alvorlig Besindelse igen. De talde endnu længe om, hvilke Betingelser der kunde antages eller ikke. Endelig gik de til Hvile i spændt Forventning, om den næste Mor- gen skulde bringe dem Frihed eller maaste skærpel og for- længet Fængselskab.

Undet Kapitel.

Slotsfogden var gaaet tilbage til den gamle Ridder- sal, som i hans Tid var bleven istandsat og oppudset, og hvor han modtog fornemme Gæster. Der brændte det muntert i den store Kamin. Midt i Salen stod et rigelig opbæret Aftensbord med trearbede Messingtæger. En ung, ridderlig Herre gik med faste Strid op og ned i Salen. Det var Droft Peder Hessel. Clavs Stikmen stod ved Kaminen og darmede sig.

„Nu, min gode Povel Hvit!“ — sagde Droft Peder og gik den veltilfredse Slotsfoged i Møde — „hvad sagde eders Fanger for godt? Vil de helst se mig i Aften eller i Morgen?“

„Det er en Fornøjelse at besøge de Fanger!“ — sagde Slotsfogden — „de satte og jamre ikke som ulukkelige Forbrydere, og I maa tro, Herre Droft! der er med al deres Forvildelse et godt, ærligt Sind i dem. De havde gjort sig saa lystige med Vintanden, adle Herre! at Taler ikke kunde være om at afgøre Ting af Vigtighed med dem i Aften. I denne Tilstand havde de maalle underkrobet ethvert Forlig; men det ved jeg, hvortæn I eller min Herre Konge tunde ønske eller være tjent med. Menneftet er et indskrænket Væsen, skal jeg sige eder, og naar vi Men- nester ikke er fuldkomne ædre, handle vi ikke som fri Fornuftvæsener — saa sagde min værdige Ungdomslærer i Horsens. Gud glæde hans Sjæl!“

„Det forstaar sig!“ — svarede Droft Peder — „kun ved fuldkommen Besindelse skal de høre mit Forslag. Det er en alvorlig Samvittighedsbæg, som de skal have Tid og Lejlighed til at overveje. Utsaa i Morgen! Jeg kan vel overnatte her paa Slottet?“

„Det følger af sig selv, Herre Droft! det har jeg allerede sørget for. Vi er alle Menneftet, og Legemet maa ikke savne Hvile og Beberfølelse, naar Sjælen skal være virksom til gode Gerninger. Tag nu Sæde! og hvis I tillader det, er her ogsaa en Plads for eders Væbner. Of- sen, som pløjer, skal man jo ikke binde Munden paa, og Menneftet — nu ja, Menneftet er da ogsaa et Menneftet“ — tilføjede han haflig, da ingen dybsindigere Bemærk- ning vilde falde ham ind.

Droft Peder smilede ad Slotsfogdens ilde anbragte Sentenser og satte sig ved Bordet. Stikmen stillede sig besteden bag ved hans Stol og røbede, idet den høflige Slotsfoged pegede paa den ledige Plads ved Droftens Side.

„Sæt dig kun, Stikmen!“ — sagde Droft Peder venlig — „her er vi ikke ved Høde.“

Stikmen aabte og satte sig paa Kanten af Stol- en han iagttog, som han var van til, en besteden Tavshed, naar de ældre talte, og gav næse Agt paa, hvad hans Herre ønskede, for at gaa ham til Haande.

„Eders vigtige Fanger, min gode Povel Hvit! finde sig altsaa uden Harm og Bitterhed i deres Stæbne“ — sagde Droft Peder. — „Det glæder mig; uaglet deres grue- lige Forblindelse, er der dog fortræffelige, ja fast store Egenheder hos dem begge. Det er en særlig Nødvendig- hed, at vi saa længe har maattet berøve dem Friheden; men jeg ved, I har ikke gjort dem Fængselskabet surere end nødvendigt.“

„Jeg har punktlig fulgt eders Befaling, Herre Droft! og — jeg tror at kender en Smule til Verden og Menne- ftene. Den Fange, man behandler vel, tænker mindre paa at undvige. Nu vil vi se, om Ensomheden har bragt dem til Eftertanke. Ere de gresfridige, og vil I, de skal behandles haardere, kan det ogsaa ske. Jeg er kun en ringe Tjener, og hvad der befales mig, udretter jeg uden Per- sons Anseelse. Menneftet — sagde den uforslemmelige Ludimagister i Horsens — Gud glæde hans Sjæl! Men- nestet kan ikke altid taale gode Dage.“

Nu traadte en tyk, rundtindt Madsvend ind og satte et Fod paa Bordet. Droft Peder betragtede ham og studede, men tav til han var gaaet ud igen.

„Har I haft den Madsvend længe? min gode Povel Hvit!“ — spurgte han nu — „og er I vis paa hans Tro- slab?“

„Han har tjent mig siden høst i Maj forrige Aar“ — svarede Slotsfogden — „og jeg maatte slet kende Men- neftene, hvis jeg kunde tvivle paa hans Troslab; han passer sin Dont og behyrer sig om ingen anden Ting i Verden. Han ler og synger altid i Stegeret og taler aldrig et al- vorligt Ord. Havde jeg lutter saadanne Folk, kunde jeg sive trygt, om jeg saa havde Konger og Kæffere at passe paa. Jeg tror, som sagt, at kende lidt til Verden og Men- neftene, Herre Droft! — Har I ellers nogen Grund til at tvivle paa min Madsvends Troslab? adle Herre!“

„Det vel ikke“ — sagde Drosten — „men giv dog vel Agt paa ham! Det var maaste blot et Tilfælde, men jeg saa ham i Fjor kort for Danehoffet i Henner Frisers Herberg i Melsar, med et Rejsefælskab, som just ikke bestod af Rigets og Kronens Venner.“

„Det maa have været et blot Tilfælde, adle Herre!“ — svarede Slotsfogden med rolig Selvtillid. — „Jeg kender mine Folk, og ingen skal saa let sætte mig en Vots- næse paa. Morten Madsvend behyrer sig, min Tro, ikke om Statsfanger; han er en lystig, godmodig Kar, som jeg har megen Moro af. Han er tillige Urtægsmand her paa Slottet, og jeg har benyttet mig af ham til at prøve Fangerens Sind og sørge min Mennefteskundskab. Jeg har tilladt ham hemmeligt at forsyne de fangne Herrer med Blomster. Fangerne ved ikke, hvorfra den Artighed kommer, og jeg har mærket, det tjener til at adprede de unge Herrer og sætte dem forellede Griller i Hovedet. Folk, der kan tænke paa slikt Narreri, ere ikke farlige for Land og Rige, mener jeg. Den tykke Morten ser aldrig Fangerne, men han er sørbig at le sig forberøvet, naar han hører dem hyne forellede Viser over den dejlige Haand, der binder dem Blomstertøse.“

Droft Peder smilede, men rystede paa Hovedet og vilde dog freataale Slotsfogden denne Maade at studere sine Fangers Karakter paa.

Imidlertid traadte Morten Madsvend ind igen, og straks efter melde Dørvogteren en geftlig Herre, der bragte Hilsen og Budskab fra Abbeden i Estrom.

„Lad ham træde herind!“ — sagde Slotsfogden. — „I har vel intet derimod? Herre Droft! det er formodent- lig en af Abbedens Venner, som vil afgøre en Sag med mig om nogle Jorder. Men det er en underlig Tid at komme paa“ — tilføjede han betænkel ig.

Droft Peder svarede med en høflig Hilsen og syntes at tænke paa ganske andre Ting. Døren aabnedes, og en anseelig, geftlig Mand traadte ind. Mand rejste sig for at hilse ham, og han traadte forbaudet et Strid tilbage, da han saa Droft Peder. Drosten studede ogsaa. Slots- fogden lagde ikke Mærke til den genfiebige Overraskelse, men modtog sin nye Gæst med høflig Opmærksomhed og en Deltagelse, som røbede, at det var ham en magtpaalig- gende Sag, det Besøg galbt. „Formodentlig en Ven af den værdige Abbed Magnus“ — sagde han. — „Behag at træde nærmere! Hvad vi har at afhandle, ser jeg gerne, at denne Kongens tro Mand, Hr. Droft Hessel, var Vidne til, saa meget mer, som jeg i denne Tid ellers ikke tør modtage nogen fremed sag sig selv for paa Slottet. Man kender Verden og Menneftene, skal jeg sige os, og strenge Forholdsregler ere her nødvendige. Tør jeg spørge om min værdige Herres Raad?“

„Hr. Droft Hessel tender mig“ — svarede den geft- lige Herre og traadte med stolt Mine nærmere. — „I den lærde Verden er Navnet Magister Janus Rosfildens mig anbefaling not; for Lægmand talder jeg mig Dom- provst Jens Grand. Er I Slotsfogden Povel Hvit?“

„Al Tjeneste, ærværdige Herre!“

„Godd! Hvad jeg har at sige jer, kan alle høre: jeg kommer fra Estrom Kloster, og da jeg just skulde her forbi, har jeg paataget mig, paa Abbedens og Konventets Vegne at bringe jer Etjold paa de bedstede Jorder i Grim- strup og bringe den Sag i Orden efter Niste. Men hvis I har Forhindringer eller Betænkeligheder ved at mod- tage mig, kan det opsættes, og jeg sætter mig straks paa min Ambulator*) igen.“

„Gud bevar’s, gør mig ikke den Tort, Herre! I er mig hjertelig velkommen!“ — sagde Povel Hvit haflig. — „Tag ikke min Forsigtighed ilde op! — Vi ere alle Men- nester, og man maa se sig vel for i disse Tider; her kommer ofte Ulve i Faareklæder, og jeg maa kende, hvem jeg her modtager. Siden Hr. Drosten tender eder, kan jeg uden mindste Betænkelighed byde eder velkommen; jeg maatte slet kende Menneftene, naar jeg ikke kunde se, I var den lærde Herrens Tjener, I siger, og en værdig Ven af den værdige Abbed Magnus. Har I Etjold med, kan det bringes i Orden i Morgen. Var nu saa længe min Gæst, ærede Hr. Domprovst, og tag til Takke med Velig- heden! Var saa god at sidde hos os!“ Med disse Ord bragte han det forsøgede Selstab til Sæde.

Droft Peder var stille og ordrup. Domprovsten syntes heller ikke at finde sig vel i dette Selstab. Stir- men havde ved hans Indtrædelse rejst sig og taget Plads bag ved sin Herres Stol. Slotsfogden alene var aldeles oprømt; han nøbte sliktig sine Gæster og søgte at bringe Underholdningen i Gang. Han berøpte alle de Ting og Begivenheder, som man sædvanlig paa denne Tid talte om. Den norste Krig og den Tønsbergste Grev Mindre-Alls dristige Plyndringer paa de danske Kyster omtalte han med en Jvæt, som viste, at han var en tro, fædrelandstfindet Mand. Han havde Familie i Horsens og fortalte omstæn- delig, hvad denne Stad havde lidt ved hin grumme Fri- bytters Angreb.

„Greden af Tønsborg er vel vor Fjende“ — tog Mester Grand nu Ordet — „men en Tæl og berømt Fjende, som man ikke bør udstælde for en Røver og Fribyttier; han er vel ikke af det fine Slags Ridder, som stifter Dameerne i Djeneved ved Turneringer; men vi har dog ingen dygtigere Ridder her til Lands; han er den største norste Søtriger i vor Tid og kan snart vente at blive ophøjet til Jarl.“

„Men naar han paa egen Haand med Grumhed og gribt Koothge plyndrer og brænder paa vore Kyster, som den vildeste Hedning“ — svarede Droft Peder — „saa gør han dog Ridderstabet ingen stor Væ; han er en al- mindelig plump Svøver, hvor kæl og magtig han er, selv om han er af kongelig Bnd og, som I siger, nu at- traar Jarlenavnet. Vi danske Lægmand har ingen Grund til at hære ham med noget ædlere Navn, og vore Kristen- domslærere vel endnu mindre.“

Mester Grand tav og søgte at skjule sin Harm. Slotsfogden bragte atter Samtalen i Gang. At Grev Jakob af Halland midt under Kriigen havde modtaget Rid- deroverbødigheden af den norste Konge, bragte han nu paa Tale og misbilligede det høflig; deri gav Droft Peder ham Ret og betragtede den ærlige Slotsfoged med Agtelse; men Mester Grand kunde nu ikke længer betvinge sin Harm.

„Det er dog godt“ — sagde han spodst — „at danske Mænds Fortjenester paakønnes af fremmede Fyrster, end de mistendes og forurettes her hjemme. Det er højmodigt af den norste Konge, at han saaledes vil hære en agtet Fjende, og jeg kan ikke dable den tætte Grev Ja- kob, fordi han modtager en saa velfortjent Væ.“

„Tillad mig, Hr. Domprovst!“ — sagde Droft Peder rolig — „en tro, dansk Mand modtager aldrig Væsbæ- visninger af sit Fædrelands Fjende. Dog det kan unu- ligt være eders Alvor, som Fædrelandsbnd, at forsvare en saadan Handlemaade.“

„Saa idrig som en begunstiget Hofmand behøver jeg vel ikke at dreje Kappen efter Hofvinden“ — svarede Mester Grand bittert — „for at være en fornøftig og tristelig Ven af Fædrelandet. I min Stand behøver man, Gud ske Lov, ikke at forfølge Sandheden eller forsøre ugedelig Sletthed for at opfylde sin Embedspligt. Med Guds hel- lige Ord og den tanonistiske Ret for Vi, søger jeg ikke for at sige Kongens og Dronningens magtigste Yndling frit og aabent, at i en agter og elsker dette jordiste Fædreland, for saa vidt mit høje, himmelfte Fædrelands guddomme- lige Love her agtes og overholdes. Vil I overbevise eder derom, Hr. Droft! saa skal jeg tilladelse til blot at holde en eneste Bods-Prædiken for Kongen og Dronningen, med samt alle deres fine, høflige Smigrere! og I skal høre, jeg er Mand for at holde denne Verdens magtige et Sand- hedsbæjst for Vi, hvorved mangen Kind maaste dog vil røbme, hvis der endnu er en Rest af Samvittighed og Væ ved Hoffet i Danmark.“

„En saadan Straffeprædiken, ærværdige Herre!“ — sagde Droft Peder med Vægt — „kunde vistnok ofte gøres behø, faabel blandt Læge som blandt lærde. Jeg vilde ønske, I med samme Oprigtighed vilde søre dette Sprog, naar I paa eders fromme Vej træffer høflige Herrer og kongelige Lehnsmænd, der i deres Overfærrer Synder og Fejl søge Retfærdiggørelse for deres egne — Forbrydelser!“

*) Pasgænger.

Mester Grand tav. Slotsfogden betragtede sine uen- ge Gæster med Forbaufelse og afbrød haflig en Sam- tale, hvis bitte Vending han ingen Grund indfæa til. Han spurgte haflig, om ngen af de ærede Herrer paa deres Rejse var kommen gennem Estrom og havde set den nylig genopbygte Kirke, og da dette bekræftedes med et kort nej, spurgte han om ingen af dem vidste, hvor den affatte svenske Konge nu opholdt sig, og om det var sandt, at han havde forladt sin Dronning for en vis berhyet Jomfru Kirstine.

„Det er kun altfor sandt!“ — svarede Domprovsten idrig og syntes at gribe denne Lejlighed til at give sin Harm Luft. — „Der har vi atter et Bevis paa vore Tidens Ugudelighed og den Syndehest, som udgaar fra de store. Det er intet Under, Herrens Hjemføjer saadanne Fyrster og viser denne Verdens magtige Herrer, at der er en Sommer over os alle, der ikke lader sig spotte, men som ler over Eterne, naar Jordens store hovmod og bryste sig. Det er en tristelig og opløstende Tante“ — tilføjede han med en overmodig Mine — „at den stærke, som har al Verden i sin Haand, lige saa let kan fornødne Konger og Fyrster og deres Yndlinge, som han kan opføre de ringe og ydmyge af Hjerter.“

Slotsfogden havde andægtig folbet sine Herrer som ved en Prædiken. „At ja,“ — fukkede han — „vi ere alle Menneftet!“ — Magt og Høfhed er forfængelig.“

„Bisnok ere mange af vor Tidens Ulykker vel for- sthyldte, ærværdige Herre!“ — tog Droft Peder temmelig heftig nu Ordet med et skarpt Blik til Domprovsten — „ville kun syndige Menneftet ikke formaste sig til ukaldet at udføre Herrens Straffedomme! Den ulukkelige Konge, I taler om, vil jeg ikke forsøre; men kan Folkene med Rette affætte deres Konger, fordi de ikke ere som de bør være, saa kan jo ingen Throne og intet Rige bestaa, førend der sendes os rene Engle fra Himlen til at regere Folkene i Verden.“

„Det behøves ikke!“ — svarede Domprovsten og bry- stede sig med myndig Paavemine. — „Saa længe Herrens Statsholder sidder paa St. Peders hellige Stol, og saa længe hans og Ordets Tjener agtes som Guds og Sand- hedens Sendebud blandt Folkene — saa længe behøver intet Folk at være tvivraabig om, hvor stor en verdslig Byrde de taalmodig skal bære, og hvor stor en Synber Herren vil taale blandt sine salvede. Dersom I ikke er en Værfæjter, Hr. Droft! saa kan I umulig have noget ber- imod at indvænde.“

Droft Peder tav, og Morten Madsvend, der just satte en udsøgt Ret for den geftlige Herre, syntes med sit skællagtige Smil at more sig over, at den tætte Probst saaledes havde bragt Drosten til Tavshed.

Uden at røbe mindste Brede vendte imidlertid Droft Peder sig til den triumferende Domprovst igen. „Jeg har som Ridder svoret at opføre mit Liv for Troen som for min retmæssige Konge“ — sagde han med det ham egne Udtryk af dyb Alvor og Kraft — „og jeg frugter ikke for at dømmes som Kæjter til Baal og Brand, om jeg end- ogsaa er af den Mening, at en lovlig kronet og salvet Konge ikke kan styrtes fra sin Throne ved den magtigste Leudftraale fra Vestkanen eller Lund. At i det mindste vore danske Konger hidtil have været af samme Tro, har blandt andre eders egen Frænde, Værbisop Erlandsen er- faret. Jeg vil ikke raade nogen Prælat i Danmark til at følge saa misligt et Eksempel. Dette Fangejold, ærværdige Herre! kunde i det mindste erindre eder om, at selv en Værbispeftav er for tvag til at sprænge disse Porte, naar de paa Kongen af Danmarks Bud ere lukte.“ Med disse Ord rejste Droft Peder sig og bad den forbaufede Slotsfoged om, at hans Sovekammer maatte blive ham anvist. Mester Grand rejste sig ogsaa fra Bordet med trodsig Mine og htrede samme Nfste.

Slotsfogden ledstagede selv med en trearbedt Lyfsteage Droft Peder. Stikmen fulgte sin Herre med hans Rappe og Sværd. Man hilste hinanden tav og tolt. Morten Madsvend fulgte paa Slotsfogdens Bink den geftlige Herre til et Kammer ved Siden af Ridderalen. Det var snævert og stummelt. Døren var kun til at aabne udenfra og blev staaende paa Klem. En stærk Trætvind havde nær udfukt Lyset. En Løjbant, en Stol og et Bord ud- gjorde hele Vofstabet, og for Udsulstet i Muren var der Jernfanger.

Da Mester Grand traadte ind i dette Kammer, stud- se han og saa sig urolig om. „Hvad betyder dette?“ — spurgte han — „anviser man mig et Fangehul til Sove- kammer?“

„I maa derfor give os Absolution, ærværdige!“ — svarede Morten, idet han fattede det viffende Lys paa Sten- bordet og lukkede med en lang Stang en Luge for det lille, runde Jerngitter, der sad højt oppe i den tykke Mur. — „Se, nu er her lunt og godt!“ — vedblev han. — „Her overnatte ellers aldrig nogen, uden af og til en forvildet Ugle. Her er kun et Gæstekammer paa Slottet, hvori Gæsten er Herre over Døren, og det har Drosten nu faaet. For uventede Gæster har vi kun dette lille, vafre Kammer. Det har i gamle Dage været et Marktkammer, siger man, og her skal have hangt alle Haande flemme Redfæber til at pine forstøfede Forbrydere til Besindelse med. Nu er her dog ganske hyggeligt, som I ser. Men det er Stabe, jeg ikke kan vise jer de gamle, kunstige Pinerebfløber; jeg ved, I er en stor Elsker af sliige lærde Smurrepberier.“

(Fortsettes.)

B. S. Ingemann: **Valdemar Sejer.**

Dmflag 80 Cents. Indbunden \$1.20

Erik Menveds Barndom.

Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.

Dmflag 80. Indbunden \$1.20.

Kong Erik og de Fredløse,

I Dmflag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.